

Folketinget

Forsvars- og Beskæftigelsesudvalgets møde den 19. februar

København den 15. februar 2019

Vedr. deputation om second opinion i veteransagerne – Hærens Konstabel- og Korporalforenings erfaringer med behandlingen af sager om second opinion

Tilbuddet om en second opinion har nu kørt i et år, og vores erfaring er, at det ikke har haft nogen effekt i forhold til at få anerkendt nogle af de afviste sager.

Kort fortalt tillægges den nye speciallægeerklæring ingen vægt i vurderingen sagen. Hvis den indeholder nye eller supplerende oplysninger om belastninger eller sygdomsforløb, bliver erklæringen tilsidesat med henvisning til principafgørelsen U-3-88 om bevisvurdering, da erklæringen er senere end sagens øvrige lægelige oplysninger, og derfor vægter mindre. Hvis den bekræfter de tidligere oplysninger i sagen om udsættelse, sygdomsforløb og årsagssammenhæng, giver erklæringen heller ikke anledning til en fornyet vurdering.

Hvad er problemet?

Principafgørelse U-3-88

Vi har svært ved at se, hvordan U-3-88 er relevant i forhold til sager om PTSD. Sagen vedrører et ulykkestilfælde og forholder sig til den situation, hvor skadelidte ændrer forklaring om faktiske omstændigheder, som skadelidte måtte være vidende om lige efter ulykken.

Veteraner ved ikke, at de har PTSD på et bestemt tidspunkt, heller ikke selvom de har symptomer. For langt de fleste tager det lang tid at erkende og forstå sygdommen PTSD. Det giver derfor ingen mening fuldstændig ukritisk at anvende de samme principper for vurdering af sagens oplysninger, når det drejer sig om PTSD. PTSD er jo ikke en faktisk omstændighed, der indtræder på et bestemt tidspunkt, det er en erkendelsesproces.

Når så AES konstaterer, at oplysningerne i den nye erklæring er modsagt af sagens øvrige oplysninger – uden i øvrigt at redegøre for det – så går de direkte til at fastholde deres afvisning på det hidtidige grundlag. Second opinion-erklæringen får således ingen som helst betydning.

Second opinion bekræfter tidligere oplysninger:

Så vil der i sagen måske være 2-3 speciallægeerklæringer, der alle konkluderer PTSD og årsagssammenhæng både tidsmæssigt og belastningsmæssigt. Det giver ikke AES anledning til at ændre vurdering eller til at forklare årsagen til, at de er uenige med de undersøgende speciallæger. Så heller ikke i dette tilfælde, får second opinion nogen som helst betydning for sagen.

Generelle bemærkninger:

Det helt centrale problem med veteransagerne kan tilskrives myndighederne meget restriktive og indskrænkende fortolkning af WHO's diagnosekriterier. Det er meget sjældent, at det er de indhentede erklæringer, der er problemet i en sag. Vi ser gang på gang, at de undersøgende psykiatere diagnosticerer PTSD, mens AES fastholder, at diagnosen kun kan stilles, hvis den pågældende gik til lægen indenfor et bestemt tidsrum.

Vi oplever også en manglende vilje til at behandle sagerne efter deres karakter i forhold til oplysning af sagerne og vurdering af sagens oplysninger.

Det betyder for den enkelte veteran, at er sagen først havnet på den forkerte hylde, er det umuligt at rette op på, med mindre man går i retten og får en udtalelse fra Retslægerådet.

Der er en meget stærk tendens til fra myndighedernes side kun at tillægge en ting afgørende betydning i sagen, og hvis det er, at man først går til lægen efter flere år, så kan man som skadelidt aldrig løfte sin sag, uanset hvilke symptomer og oplevelser man har.

Vi ser heller ikke, at myndighederne anvender formodningsreglen i § 8 i disse sager.

I forhold til tilbuddet om second opinion i sager, der endnu ikke er afgjort, så oplever vi gang på gang, at den enkelte veteran ikke forstår, hvad det går ud på og særligt slet ikke har forstået, at sagen vil blive afvist. De kender ikke deres retsstilling.

Venlig hilsen

Åse Lindman
Teamleder, konsulent, cand.jur.
HKKF